

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.61/2016/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. június 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt **I.r.** vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. március 23. napján kihirdetett Kb.I.122/2015/15. számú ítéletét **I.r.**, valamint **II.r.** vádlottak tekintetében megváltoztatja.

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 180 (egyszáznyolcvan) napi tétel, napi tételenként 1.000 (egyezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

Az 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre változtatja át, melynek során egy napi tétel összege helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Az eljárás során felmerült 18.581 (tizennyolcezer-ötszáznyolcvanegy) forint bünygyi költségöl **I.r.** vádlottat 11.791 (tizenegyezer-hétszázkilencvenegy) forint, míg **II.r.** vádlottat 6.790 (hatezer-hétszázkilencven) forint bünygyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Indokolás:

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. március 23-án kihirdetett Kb.I.122/2015/15. számú ítéletével **I.r.** és **II.r.** vádlottakat bünösnek mondta ki a Btk. 305. § c./ pontjába ütközö társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntettében, ezért I. és II.r. vádlottat 1-1 év - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. Rendelkezett mindkét vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról és egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bünygyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévö katonai ügyész az ítéletet tudomásul vette.

I.r. vádlott és védöje elsödlegetesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. Mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben nem tett eleget, mivel a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben nem folytatta le. Kifogásolta, hogy az előterjesztett bizonyítási indítványnak a bíróság nem tett eleget és **tanú1-t**, és **tanú2-t** tanúként nem hallgatta ki. Véleménye szerint szükséges lett volna továbbá a helyszín megfigyelését végző tanúk meghallgatása is a tárgyaláson. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelö tevékenységét

egyoldalúnak értékelte, és véleménye szerint iratellenes megállapításokat tartalmaz a tényállás, amikor a vádlottak magatartását írja le a helyszínrre történő megérkezésakor. További hiányosságként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem derítette fel a vádlottak tudattartalmát, célzatát, illetve, hogy az elsőfokú bíróság nem adta megfelelő indokát annak sem, hogy miért nem volt a vádlottak eljárása megfelelő, ezzel összefüggésben mi róható a terhükre. Kifogásolta, hogy az elsőfokú tanács tanácselnöke korlátozta védőbeszéde megtartásában, amikor arra hívta fel, hogy 20 perc áll rendelkezésre annak előterjesztésére. Indítványozta ezért, hogy a másodfokú bíróság további bizonyítást folytasson le az általa előterjesztett bizonyítási indítványok alapján, majd az elsőfokú ítéletet változtassa meg és védencét az ellene emelt vád alól bizonyítékok hiányában mentse fel. Amennyiben a másodfokú bíróság erre nem látna lehetőséget, úgy a nagy számú enyhítő körülményekre figyelemmel a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

A II.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében terjesztett elő fellebbezést. A védő csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben a fellebbezés irányát részben megváltoztatva elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére, másodlagosan védencc felmentésére, harmadlagosan pedig a büntetés enyhítésére, próbára bocsátás, illetve pénzbüntetés alkalmazására tett indítványt. Elsődleges kérelmével kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének nem tett eleget, az általa megállapított tényállás hiányos. Kifogásolta, hogy az elsőfokú katonai tanács tanúként nem hallgatta ki **tanú1-t** és **tanú2-t**. Különösen indokoltnak tartotta **tanú2** tanúkénti kihallgatását. Értékelte az elsőfokú bíróság által is számba vett bizonyítékokat, mellyel összefüggésben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás iratellenes megállapításokat tartalmaz, amikor e tanúk vallomására hivatkozik. Mivel a bizonyítási eljárás nem került teljes körűen lefolytatásra az elsőfokú bíróság a Be. 4. § (2) bekezdésében írtak megsértésével mérlegelte a bizonyítékokat, valamint megállapításai feltételezésen alapulnak, ezért álláspontja szerint szükséges az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, az ítélet hiányosságai a másodfokú eljárásban nem pótolhatóak. Másodlagos indítványával összefüggésben arra nyilatkozott, hogy nem került feltárássra védencc célzata, hiszen ő semmilyen kapcsolatban nem állt **tanú2-vel**, ezért arra sem lehet következtetni, hogy I.r. vádlottal szándékegységben járt volna el. Mindezek alapján álláspontja szerint védencc felmentésének van helye. Harmadlagosan előterjesztett indítványával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított büntetések nem felelnek meg a belső arányoknak, továbbá, hogy védencét a büntetőeljáráson kívüli hátrányok is érték e cselekményével összefüggésben, amikor felfüggesztették beosztásából. Mindezekre tekintettel a kiszabott büntetés enyhítését tartotta indokoltnak.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.456/2016/1. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mérlegelési jogkörében megállapított ítéleti tényállás megalapozott, felülbírálatra alkalmas. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, helyesen minősítette cselekményeiket is, ezért a felmentésükre irányuló védelmi fellebbezések eredményre nem vezethetnek. Egyetértett az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrányokkal is, amelyeket inkább méltányosnak, mint súlyosnak ítélt. Egyetértett a katonai büntetés alkalmazásával is, mivel a vádlottak a rendfokozat viselésére méltatlanná váltak, ezért álláspontja szerint az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezések sem alaposak. A bűnügyi költséggel összefüggésben azonban felhívta a figyelmet arra, hogy az személyenként megosztható a vádlottak között, ezért indítványozta az erre vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatását.

A másodfokú nyilvános ülésen **I.r.** vádlott védője az általa előterjesztett fellebbezést az írásban előterjesztett indokolással együtt változatlan tartalommal fenntartotta, azt megismételni nem kívánta.

II.r. vádlott védője az írásban előterjesztett fellebbezés indokolását fenntartva megismételte alternatív indítványait. Harmadlagos, a büntetés enyhítésére irányuló indítványát annyiban kívánta kiegészíteni, hogy álláspontja szerint védencével szemben a lefokozás katonai büntetés nem indokolt, bűnössége megállapítása esetén várakozási idő meghosszabbítására tett indítványt. Egyebekben írásban előterjesztett indítványait megismételte.

II.r. vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatában kiemelte, hogy nem érzi magát bűnösnek a terhére rótt bűncselekmény elkövetésében, és csatlakozva védőjéhez kérte, hogy továbbra is rendőr maradjon.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján mindkét vádlott tekintetében teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács a büntetőeljárás szabályait alapvetően betartotta. A tárgyalási jegyzőkönyv adatai alapján nem állapítható meg, hogy az eljáró tanács elnöke olyan mértékben korlátozta volna I.r. vádlott védőjét a perbeszédének megtartásában, amely a védelemhez fűződő jogok olyan korlátozását jelentette volna, amely az eljárás eredményére is kihat. A tárgyalási jegyzőkönyv 37. oldalán szerepel a tanács elnökének figyelmeztetése, melyben felhívja a védő figyelmét a perelhúzás kerülésére. A védő egyébként álláspontját a jegyzőkönyv tanúsága szerint maradéktalanul kifejtette. A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben megjegyzi, hogy álláspontja szerint a védőt perbeszédének megtartása során korlátozás a bíróság részéről nem érheti. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az eljáró tanács elnökének figyelmeztetése - bár indokolatlan volt - nem jelentett olyan súlyú eljárási szabálysértést, amely az ügy eldöntésére lényeges hatással lett volna, és a védelmi jogok korlátozására figyelemmel maga után vonta volna az ítélet hatályon kívül helyezését. Az elsőfokú bíróság egyebekben az eljárási szabályokat betartva járt el.

Az elsőfokú katonai tanács a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Az I. és II.r. vádlottak nem tettek a tárgyaláson vallomást, ezért az elsőfokú tanács elnöke törvényesen olvasta fel az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat. Az elsőfokú bíróság ellenőrizte a vádlottak védekezését, tanúkat hallgatott ki, illetve a tárgyalás anyagává tette a titkos információgyűjtés útján beszerzett hangfelvételeket és azok kivonatait. Foglalkozott a titkos információgyűjtés eredményének felhasználásával, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az bizonyítékként felhasználható.

Az általa megvizsgált bizonyítékok alapján, különösen a titkos információgyűjtés során beszerzett telefonbeszélgetések, illetve video felvétel, valamint **tanú3**, **tanú4** tanúvallomásaira figyelemmel nem fogadta el a vádlottak védekezését, és terhelő tényállást állapított meg. A másodfokú bíróság nem értett egyet azon védői észrevétellel, hogy az ítélet iratellenes, amikor az említett tanúk vallomásaira hivatkozott, figyelemmel arra, hogy az eljáró tanács elnöke eléjük tárta a nyomozás során tett vallomásaikat, amit fenntartottak. E nyomozás során tett vallomásukkal összefüggésben iratellenesség nem állapítható meg, az elsőfokú bíróság a tanúk e vallomásait fogadta el.

A másodfokú bíróság a vádlottak felmentése érdekében előterjesztett fellebbezést, illetve az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványt nem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az általa megállapított tényállás hiánytalan, és nem iratellenes. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy az általa megvizsgált bizonyítékok elegendőek a tényállás megállapításához, és nem szükséges további bizonyítási eljárás lefolytatása az előterjesztett bizonyítási indítványok szerint. Erre a következtetésre jutott a másodfokú bíróság is, amikor az ismételten előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította, mivel annak való helyt adás az eljárás elhúzódását eredményezte volna. Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól.

Az előzőekre figyelemmel a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottak felmentése érdekében előterjesztett fellebbezése eredményre nem vezethet, mivel az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadja, és a bizonyítékok újramérlegelése útján irányul eltérő tényállás megállapítására és ezáltal a vádlottak felmentésére. Mindez a Be. 351. § (1) és Be. 352. § (3) bekezdésére figyelemmel felülmérlegelés tilalmába ütközne.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményüket a Btk. 305. § c./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének. A vádlottak rendőrként szolgálatuk teljesítése során a Btk. 459. § 11/k. pontja szerint hivatalos személynek minősültek, akik egy előre nem bejelentett, a NAV által végrehajtott ellenőrzés tényéről tájékoztatták a vendéglátóipari egység tulajdonosát. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy ily módon hivatali helyzetükkel visszaéltek, és olyan körülményről tájékoztatták az érdekeltet, amelyből előnye származhatott. Mindezt a vádlottak tudatának, akik végig egymás mellett tartózkodtak át kellett fogniuk. Az elkövetés körülményeiből pedig arra lehetett következtetni, hogy egyenes szándékkal, célzatosan jártak el. Ezért a vádlottak egymás tevékenységéről tudva maradéktalanul megvalósították a hivatali visszaélés büntettének tényállási elemeit, ezért az elsőfokú bíróság helyesen, társtettesként mondta ki őket bűnösnek. Az irányadó tényállás alapján nem lehetett **II.r.** vádlott részesi magatartására következtetni, amely csak bűnsegélyként értékelhető.

A másodfokú bíróság ugyanakkor a vádlottak büntetésének enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezést - a következők szerint - alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, ugyanakkor a vádlottak terhére rótt bűncselekményhez képest eltúlzott büntetést szabott ki, amikor a vádlottakat felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak személyében rejlő, illetve a cselekményük tényleges társadalomra veszélyességével a pénzbüntetés áll arányban, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést személyenként a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése alapján 180-180 napi tétel, napi tételenként 1.000-1.000 forint pénzbüntetésre enyhítette. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a pénzbüntetés áll arányban a terhükre rótt cselekmény tárgyi súlyával, és személyi, jövedelmi viszonyaival. A másodfokú bíróság a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottakat lefokozás katonai büntetésre is ítélte. Az általuk kifejtett magatartás teljesen ellentétben áll a rendőri hivatással, továbbá a terhükre rótt hivatali bűncselekmény miatt állományban nem maradhatnak. Mivel mindketten méltatlanok rendfokozat viselésére, a másodfokú bíróság nem értett egyet enyhébb - rendfokozatban visszavetés - katonai mellékbüntetés

alkalmazásával. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a pénzbüntetés és a lefokozás együttesen alkalmas a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérésére, arra, hogy másokat visszatartson ilyen jellegű bűncselekmények elkövetésétől.

A másodfokú bíróság egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség észrevételeivel, és mivel a bűnügyi költség a költségjegyzék szerint a vádlottak között megosztható, ezért őket a rendelkező rész szerint külön-külön kötelezte a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa helyes indokainál fogva - mindkét vádlott vonatkozásában - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. június 15.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete **I.r.**, valamint **II.r.** vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

, 2016. június 15.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke